

hdd345f

Ο τόπος του δεν

Λέξεις από τον τάφο για νεκρούς αναγνώστες.

Νέα Κηφισιά 2021
ISBN: 978-618-00-3213-0

hdd345f

Ο τόπος του δέν

Λέξεις από τον τάφο για νεκρούς αναγνώστες

Το παρόν ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο από τον δημιουργό του, υπό την ακόλουθη άδεια Creative Commons: Αναφορά Δημιουργού 4.0 (CC-BY)

Νέα Κηφισιά 2021
ISBN: 978-618-00-3213-0

hdd345f

Ο hdd345f είναι μια ψηφιακή ιντερνετική περσόνα που έζησε αποκλειστικά μέσα στο καλώδιο από το 2008 έως το 2012. Ο κατασκευαστής του, επέλεξε για εκείνον, ως άβαταρ και εικόνα προφίλ, μια ζωγραφιά δια χειρός James Joyce που απεικονίζει τον Λεοπόλδο Μπλουμ, κεντρικό ήρωα του έργου Οδυσσέας. Σκοπός του hdd345f ήταν να περιγράψει το προσωπικό δράμα του κατασκευαστή του με πολύ κομψό τρόπο.

Ο τόπος τοΥ δΕν εμφανίστηκε στο καλώδιο για πρώτη φορά το 2008 με πολύ περισσότερο υλικό και έως το 2012 απέκτησε φανατικούς αναγνώστες. Κάμποσο καιρό αργότερα ο κατασκευαστής του hdd345f, έκανε μια αυστηρή επιλογή προκειμένου να δώσει μια τελική μορφή σε αυτή την συλλογή κειμένων. Η επιλογή έγινε στο σπίτι του στην Νέα Κηφισιά τον Αύγουστο του 2021.

Ο τόπος τοΥ δΕν

Λέξεις από τον τάφο για νεκρούς αναγνώστες

Έτος έκδοσης: 2021

ISBN: 978-618-00-3213-0

Εικόνα εξωφύλλου: Μια χαρούμενη μέρα του 2009. Παύλος Καρυώτης

Ιστότοπος: www.hdd345f.gr

Creative Commons: [Αναφορά Δημιουργού 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

Περιεχόμενα.

άνοιξη	4	πάγος	25
τα υπόλοιπα	5	τρωκτικό 2	26
σχεδόν δε φαίνεται	6	κακιά βόλτα	27
κανείς δεν το είχε	7	άγγελος	28
παραέξω	8	επισκέψεις	30
το είδα γραμμένο	9	λαβίδα	31
συνεδρία	10	επιστροφή	32
κρύο γεια	11	μασαχουσέτη	33
μικρές διευκολύνσεις	12	Ο κύριος Δ.	34
μια καλή συνεδρία	13	ο ντροπαλός προφήτης	36
το λάδι	14	Khartoum	37
καφενείο	15	το Σούπερ Τίποτα	39
όξινη βροχή	16	εμετός	40
κρεοπώλης	17	le Crime	41
στα δάχτυλα της παλάμης	19	μέσα στις πέτρες	43
το μαύρο γλυκό	20	this Mortal Coil	46
επιγραφή	21	νερό	47
φυσιολάτρης αυτόχειρας	22	το κουμπί της χαράς	48
αμετανόητοι	23		
ένα κλαράκι γιασεμί	24		

άνοιξη

Αγαπώ τις ιστορίες των ανθρώπων. Τις καλές και τις άσχημες. Δεν υπάρχουν καλές. Δεν υπάρχουν άσχημες ιστορίες. Έτσι τις λέω για να ξεχωρίζω τις. Ο ένας αγωνίζεται. Ο άλλος πέφτει από το μπαλκόνι. Ο άλλος αγαπιέται παράφορα. Ιστορίες των ανθρώπων.

Αγαπώ το σκοτάδι που κρύβει, το ξηροπήγαδο μέσα του. Και γύρω η φύση ανασταίνει τους νεκρούς. Από την ομορφιά της. Οι λεμονιές, οι μαργαρίτες, μια μέλισσα. Ιστορίες των ανθρώπων. Η μια πιο σκληρή από την άλλη. Πιο χαρούμενη και πιο καλά κρυμμένη. Από την άλλη.

Αγαπώ το πράσινο χορτάρι. Και τη δροσιά που αγγίζει το σώμα του - πρωί. Λεπτό ευέλικτο σώμα. Σήμερα είναι αύριο δεν ο τόπος γέμισε πέτρες και άνθη. Αγαπώ τα σημάδια σου. Την ιστορία σου. Περνάς και ντρέπομαι να σε κοιτάξω.

τα υπόλοιπα

Οι πεθαμένοι κλαίνε στον ύπνο τους. Βλέπουν παλιούς φίλους. Αγγίζουν με ξερές παλάμες τα πρόσωπα. Και πως μιλούν μαζί τους για στερνή φορά. Και πως εκφράζουν τη σκέψη με δάκρυ τους. Η μόνη διέξοδος καθώς είναι. Κι έπειτα. Θα σηκωθούν. Ιδρωμένοι και θα πάνε. Για της ημέρας τον κάματο και της ψυχής. Ακούω σε που τα λες και νιώθω. Νεαρός κατέληξες. Με σεπτές αποφάσεις. Για τη ζωή, το θάνατο και τα υπόλοιπα. Τα τόσα επιθυμητά υπόλοιπα. Κλαίω σε. Όπως το κάμουν οι φίλοι. Αυτοί που βλέπεις τα βράδια στον ύπνο σου.

σχεδόν δε φαίνεται

Με το παντελονάκι του. Άνοιγε το στόμα, κύριε κύριε χάσατε αυτό. Να γείρει όπως το μπορεί. Να το μαζέψει και χαμογελαστός να δώσει πίσω το πορτοφόλι. Ορίστε λέει αυτό είναι δικό σας.

Ο γιακάς του σκέπαζε τους ώμους. Κοντό μανίκι κοντό μαλλί χτενισμένο. Μικρά και να λάμπουν τα μάτια του. Κατάλευκο το δέρμα. Καλός που είναι, έλεγαν οι γυναίκες στη γειτονιά. Κοιτούσα που του έδωσαν καραμελίτσες και ζήλευα. Να έρθει κοντά για να χαϊδέψουνε το κεφαλάκι του. Κείνου του άρεσε πολύ και πήγαινε σιγά σιγά.

Κοιτάχτε που σχεδόν δε φαίνεται! Λέγανε όλες μαζί.

Χαιρόντουσαν, χαίρονταν κι αυτός. Μα η ζωή δε του έκαμε καλές εξηγήσεις. Είπε αργότερα που μεγάλωσε. Σαν αντικρίσει αυτοκίνητο στο δρόμο, ακόμα σκιάζεται. Ποιος το περίμενε; Κι όλοι τον αγαπούν εδώ.

κανείς δεν το είχε

Είχε μια παρουσία ταξιδεμένη. Να τον κοιτάς και να λυγίζουν οι σκέψεις σου. Τόσο που έκαμε ωραία την εντύπωση ολόγουρά του. Έπιανε το τσιγάρο στο δείκτη και τον αντίχειρα. Το κάμουν αυτό, συχνά. Είναι για το ύφος. Μα είχε κι άλλα που δε φαίνονται στο μάτι. Άλλα που τον ακούς και λες αυτός γνωρίζει τόσα και τόσα. Που λες να' χα κι εγώ ένα κομμάτι από τα δικά του, καλός κι ευτυχισμένος θα ήμουν.

παραέξω

Παραέξω του είπε, ο νους έχει περισσότερο χώρο. Είναι καλό να δοκιμάσει μια φορά. Και δεύτερη άμα το θέλει. Να πάει στο ασύλλιο της γειτονιάς, μέρα που είναι . Έχει κάμποσα πράγματα εκεί. Θα μπορούσε να τα πλησιάσει. Πήρε με το λεπτό χεράκι της το πανί της κουρτίνας. Να το τραβήξω λίγο, για να δεις από μόνος σου. Ορίστε, κοίτα.

Σα το νεράκι που απλώνεται στην άμμο, απλώθηκε μια φωτεινή δέσμη στο πάτωμα. Και φώτισε τα πόδια του. Κι αυτός ευφράνθηκε. Που ήταν όρθιος και σιωπηλός. Και αγωνίζονταν μέσα στο μπερδεμένο κόσμο της ψυχής, να δείξει τη χαρά και την ευγνωμοσύνη του. Να ειπεί πως ναι, επιθυμεί κι αυτός μια βόλτα παραέξω

το είδα γραμμένο (και το είδα να λέει)*

Σαν ήρθε η ώρα, εκείνος πήγε και ξέθαψε τα πιο πολύτιμα λείψανα. Από τη δυσκοθήκη της νεότητας, του βιολογικού πατέρα. Αυτά μου ανήκουν. Σκέφτηκε να φορτώσει κάμποσα βινύλια, αμέσως τώρα. Και να επιστρέψει για τα υπόλοιπα.

Σαν ήρθε η ώρα, ο κηδεμόνας του, έδειξε που ήταν άνθρωπος καλός. Θα πάμε του είπε στο σπίτι που γεννήθηκες. Είναι δικό σου τώρα. Κι αφότου πήγαν, κοιτάξαν με πολύ προσοχή τα δωμάτια. Πήρε τυχαία κάποιον δίσκο και τον έβαλε. Θέλω ν' ακούσω λέει, αυτά που άκουγε στην ηλικία μου εκείνος.

Επέστρεψαν ήσυχα. Σαν έπεσε για ύπνο, είδε το ροζ φεγγάρι να καταπίνει ανθρώπους, μαζί με καημούς και οδύνες.

*pink moon - nick drake

συνεδρία

... Θα προτιμούσα σήμερα το βράδυ να μη πεθάνω στον ύπνο μου. Άκουσα για κάποιον που κατέληξε ενώ κοιμόταν και τρόμαξα. Τρόμαξα γιατί άκουσα ότι κάποιος ενώ κοιμόταν κατέληξε. Να μη πεθάνω στον ύπνο μου, θα προτιμούσα σήμερα το βράδυ. Νιώθω πως τώρα πρέπει να εκφράσω την επιθυμία μου για ζωή. Αυτός που εξουσιάζει το θάνατο, θα ήθελα να με ακούσει και να με λυπηθεί. Καθόλου δε ντρέπομαι. Καθόλου δε ντρέπομαι. Να με λυπηθεί και να με ακούσει θα ήθελα αυτός που εξουσιάζει το θάνατο. Την επιθυμία μου για ζωή, νιώθω πως πρέπει να εκφράσω τώρα...

Ανακατεύει τις λέξεις μέσα στην ίδια πρόταση για να ξορκίσει το φόβο και την αγωνία. Όμως αυτό δεν είναι τρόπος. Η επόμενη μέρα τον βρίσκει άπνοο να κοιτάζει επίμονα το ξυπνητήρι. Σε κάποια συνεδρία, είπε πως τουλάχιστον έτσι ήταν αδύνατον να πεθάνει με τα μάτια κλειστά.

- Το πρωινό σας, πότε το παίρνετε; Ρώτησε εύστοχα ο καλός αναλυτής.

κρύο γεια

Να χαιρετήσω τους καλούς ανθρώπους γύρω μου. Πρώτα να σφίξω το χέρι μου στο δικό τους γερά. Μετά να βγάλω από τα μάτια μου, όση περισσότερη ζέση γίνεται. Και φυσικά, να τους χαμογελάσω φεύγοντας. Πολύ σημαντικό αυτό. Να μη φύγω με ξερό το στόμα. Σαν φύγει κάποιος, όλοι κοιτούν το στόμα και τα μάτια του.

Ήθελα να βρέχει. Και να μην έχει τόσο φως. Κάτι πιο βαρύ και θλιβερό να συμβαίνει. Τώρα που φεύγω. Κάτι πιο επίσημο, πιο ταιριαστό με τις αναχωρήσεις.

μικρές διευκολύνσεις

Αυτό δεν είναι το τέλος του κόσμου. Υπάρχει κάτι που θυμίζει γκρεμό. Μια κοφτή, επικίνδυνη κατηφόρα. Μα δεν είναι το τέλος.

Πίσω απλώνονται σκοτεινές παχύρρευστες εντυπώσεις. Έτσι πορεύτηκε η σκιά μου. Έτσι σχημάτισε η αγωνία μου το δρόμο της για να διαβεί. Όμως αυτά είναι πίσω.

Τώρα, μian απροσδόκητη ψυχραιμία τυλιγμένη ολόγυρα στο νου. Όπως το φίδι που αναπαύεται στο αγαπημένο του κλαρί. Κατευνάζει τις εντυπώσεις μα δε τις διώχνει.

Είναι ξεκάθαρο πως έχασα το κουμάντο και πως αυτό με πληγώνει λιγότερο. Έβαλα νερό στο κρασί μου, απέκτησα καινούργιες αντοχές. Γύρισα την πλάτη στο φως. Η σκιά μου βγήκε μπροστά. Είναι ο ήλιος που βιάζεται να δύσει. Ο χρόνος που τρέχει αδιάφορος. Σκεπάζει πληγές, μα δεν επουλώνει.

Αυτή είναι η θέση μου τώρα. Στο χείλος του κάτι που θυμίζει γκρεμό. Ντυμένος μια πρωτόγνωρη νηφαλιότητα. Όρθιος. Έτοιμος να δεχτώ, μικρές διευκολύνσεις από τον Θεό.

μια καλή συνεδρία

Την είδα λέει που χόρευε με το φίλο μου και ήταν όμορφη. Δε μπόρεσα να διακρίνω ακριβώς ποιος ήταν, μα ένιωθα πως πρόκειται για το φίλο μου. Κάθισα όρθιος αρκετή ώρα και την κοιτούσα. Ένωθα καλά. Δε θυμάμαι άλλη φορά να την είδα τόσο όμορφη. Πλησίασα και της είπα, θα με μάθεις να χορεύω κι εγώ; Κι αυτό μου έκαμε κάποια εντύπωση, γιατί εγώ ποτέ δε χορεύω. Εκείνη με αντίκρισε και είπε, όπως έκανα με το φίλο σου ; Ναι της είπα. Ακριβώς έτσι. Κάνε μου το ίδιο πράμα. Μ' έπιασε και χορέψαμε και θυμάμαι πως περνούσα ωραία.

Παλιά δεν ήθελα να μ' ακουμπάει. Δε την άφηνα. Εγώ που είμαι της αφής. Που μου αρέσει να πιάνω τους ανθρώπους ακόμα κι όταν τους μιλάω. Νομίζω πως έτσι τους καταλαβαίνω καλύτερα. Αντιλαμβάνεστε; Ποτέ δεν ήθελα να μ' ακουμπάει. Και χάρηκα που είδα τέτοιο όνειρο. Έκαμα πράγματα στον ύπνο μου, που δεν έχω τολμήσει να κάμω ποτέ.

Σκέφτηκα πως κάτι μέσα μου τακτοποιήθηκε. Από το θάνατό της και μετά, δεν θυμάμαι να την έχω δει. Θα στεκόμουν εδώ. Και θα έλεγα ναι, κάτι καλό συνέβη σε μένα. Είδα τη μάνα μου και τα βρήκαμε και τώρα νοιώθω καλύτερα. Όμως τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι. Θυμάμαι που ενώ χορεύαμε δε μπορούσα να την πλησιάσω. Το στόμα της βρωμούσε όπως τότε στο νοσοκομείο. Και θυμάμαι που τα είχε χάσει κυριολεκτικά από τις χημειοθεραπείες και τα φάρμακα και μέσα στο παραλήρημά της με αποκαλούσε κόρη μου. Δεν έχεις κόρη της έλεγα εγώ είμαι ο Γιώργος. Ο γιός σου. Δεν έχεις άλλο παιδί. Μα κι αυτό ακόμη δε θα ήταν τίποτα. Έκαμα συνειρμούς, που με ταλαιπωρούν κι έχω χάσει τον ύπνο μου. Πιάστηκα με τη λέξη φίλος και στη θέση του γιώτα έβαλα ένα γαμημένο ύψιλον.

το λάδι

Αγοράσαμε το λάδι γιατί αγαπούμε το χρώμα του. Είμαστε πολύ χαρούμενοι τώρα. Έχουμε και ποτήρι για να το βάλουμε. Κι αυτός λέει να δούμε το παχύρευστο σώμα. Κι εμείς καταλάβαμε, που θέλησε να πάρει το ποτήρι στα χέρια του και να παίξει. Την ώρα που αλλάζει μορφή κι απλώνεται λέει. Και να σου ένα πλατύ χαμόγελο.

Είναι πολύ ωραίο το θέαμα. Λεπτή με δίχως μυτερές γωνίες. Μια σύντομη σκιά κοντά στο πράσινο. Μιλάει όμορφα και χρησιμοποιεί τα χέρια του μαζί τις λέξεις αυτός. Η μεμβράνη του λέει με πολύ σοβαρό το ύφος. Τι καλά που απλώνεται. Και πόσο το θαυμάζουμε έτσι που κάνει. Γιατί δεν έχει πια τον όγκο που είδαμε στην αρχή. Μια νέα θέση μέσα στον ίδιο χώρο και τίποτα δε μοιάζει με πριν. Λεπτή και διάφανη μεμβράνη.

Και το φέρνει μπροστά μας για να το δούμε. Κι εμείς κοιτάζουμε χαρούμενοι που ξέρει τόσα πράγματα για το λάδι. Είναι μάθημα ζωής αυτό. Θ' ανοίξουμε τα κεφάλια μας και θα το βάλουμε καλά μέσα.

καφενείο

Το μεσημέρι σ' ένα καφενείο είδα τον Νίκο. Έτρωγε τηγανιτές πατάτες με λουκάνικα και μουστάρδα. Έπινε ρακί από τον Τύρναβο. Εγώ ήπια μπύρα. Είχαμε καιρό να βρεθούμε. Μου είπε πως τον έδιωξαν από τη δουλειά και δυσκολεύεται. Έχει και κάτι χρέη να βγάλει. Οι κώλοι έσφιξαν για τα καλά φιλαράκο, κατάλαβες; Ξάφνου εκεί που μιλούσε, είδα το χέρι του να τρέμει. Τι έγινε ρε; Νεύρα μου λέει. Θα περάσει. Φτάνει με τα δικά μου. Άκου το άλλο τώρα. Και με πλησίασε με τη φωνή χαμηλά.

Ο τύπος που κάθεται στην άκρη, κόντρα στον τοίχο, έχει πολύ αστείο παρατσούκλι. Όλοι τον φωνάζουν εκκλησία. Ο εκκλησίας! Έτσι λένε. Είναι κοντά στα εβδομήντα. Καλός άνθρωπος, μα κολλημένος αλογομούρης. Έχει πολλούς τέτοιους η Καλλιθέα. Τους έμεινε κουσούρι. Από τον καιρό που είχαν τον ιππόδρομο στη γειτονιά. Βλέπεις τώρα που μιλάει στο κινητό; Ε, μαθαίνει για την επόμενη κούρσα. Αλήθεια. Είναι κάποιος στο Μαρκόπουλο και του δίνει τα σύνθετα. Άρρωστος σου λέω. Μέχρι τώρα έπαιξε δυο φορές τη σύνταξη.

Μα που τα βρίσκουν τα λεφτά;

Είπε ο Νίκος. Κι έβαλε το' να χέρι πάνω στ' άλλο για να το σταματήσει. Άκου και για το παρατσούκλι τώρα. Άμα προσέξεις, θα δεις που δίπλα του έχει ένα τρανζιστοράκι. Ακούει συνεχώς το σταθμό της εκκλησίας. Τρελό; Από εσπερινούς μέχρι και συζητήσεις. Θέματα θρησκευτικά και διάφορα τέτοια. Δεν το αποχωρίζεται ποτέ. Δηλαδή, σιγά μην ακούει, όλο στο τηλέφωνο είναι. Πάντως αυτό εκεί. Κολλημένο στα ίδια. Και πάντα χάνει. Φαντάζεσαι;

όξινη Βροχή.

Το πρώτο φιλί της αγάπης, το έδωσα κάποτε στα περασμένα νιάτα μου. Ήταν ωραίος, ευγενικός. Οι παλάμες του θαρρείς ζωγραφισμένες με λεπτό μολύβι. Θέλησα ν' αφήσω το σπίτι μου και τη βολή μου για κείνον. Πάρε του είπα. Το έχω και στο δίνω. Άμα δε το' χα θα το έκλεβα για σένα.

Ένα γαμημένο φιλί τι να το κάνω; Μου απάντησε. Εγώ πεινάω. Δε το βλέπεις; Εγώ δεν έχω στον ήλιο μοίρα καθώς λένε. Κι εσύ ακόμη με κοιτάζεις με τα μάτια σου.

Πώς να σε δω; Του είπα. Πως θέλεις να κοιτάξω το γλυκό σου πρόσωπο;

Όπως με βλέπουν όλοι, μου απάντησε. Να με λυπάσαι, να μη μ' αγαπάς.

Και τον είδα να χάνεται μέσα στο γκρι τοπίο. Και να βαδίζει κάτω από τη γέφυρα. Την ώρα που εντός μου, έβρεχε όξινη βροχή.

κρεοπώλης

Ο κύριος Ιάκωβος, για μας που τον γνωρίζαμε στη γειτονιά, ήταν ένας λόγιος κρεοπώλης. Μοιράζονταν πρόθυμα τις γνώσεις του με φίλους. Όμως είχε τον δικό του, πολύ ιδιαίτερο τρόπο. Κάπου σε μια κουβέντα θέλησε να μου ειπεί για την ωραία τέχνη της γραφής και να μαρτυρήσει λίγα, από τα μυστικά της ποίησης, έτσι όπως αυτός τα ήξερε. Υπάρχουν μου είπε, τριών λογιών χασάπηδες.

Ο καλός χασάπης.

Άμα είναι καλός ο χασάπης, θα βρει. Θα κόψει από το δικό σου κρέας, δίχως εσύ να καταλάβεις. Και σου το δίνει με τρόπο έξυπνο. Σου το τυλίγει με περίσσια τέχνη στο χαρτί. Πάρε σου λέει, ποιο φρέσκο δεν υπάρχει. Άμα είναι καλός και ξέρει, κλέβει στο ζύγι, κλέβει στο βλέμμα, την ώρα που τον αντικρίζεις, κλέβει από τα κλεμμένα και η ζημιά δε φαίνεται.

Εσύ; Εσύ δε νοιάζεσαι. Θα φύγεις ευχαριστημένος. Λίγο κανίβαλος παρά τη θέλησή σου, λίγο χαρούμενος για το κρέας που τρως.

Ο κακός χασάπης.

Αυτός θα κόψει από τη σάρκα του. Και θα στο δώσει μισοτιμής. Και θα το κάμει μπροστά σου δίχως να κρυφτεί. Και θα σου πει δε κοροϊδεύω τους πελάτες μου εγώ. Αφού το είδες. Είναι πολύ φρέσκο να το πάρεις. Θα σιχαθείς και το χασάπη και το κρέας. Θα πεις εδώ υπάρχει πρόβλημα. Και το χαρίζουν. Και μήτε για πελάτες ψάχνουν μήτε για προκοπή. Εδώ γυρεύουν συνενόχους. Δεν είναι μαγαζί αυτό. Έτσι θα πεις και θα φύγεις. Λίγο χαρούμενος που δεν αγόρασες αυτό το κρέας. Και λίγο σκεφτικός, που θ' αγοράσεις κάποιο άλλο.

Ο μέτριος χασάπης.

Αν θέλεις τη δική μου γνώμη. Εκεί μην πας. Χαμένος χρόνος. Εκεί πληρώνεις πιότερο την ακριβή σακούλα. Δεν έχει φρέσκο κρέας να σου δώσει. Ξέρει να το πουλά ξέρει να το ζυγίζει δεν έμαθε να κόβει ποτέ του. Κι ούτε που νοιάζεται. Θα σου ειπεί εδώ κύριε, τηρούμε τους κανόνες υγιεινής. Εδώ κύριε, ο μπαλτάς καταλήγει στον κλίβανο. Σφραγίζουμε το εμπόρευμα αεροστεγώς. Ο πάγκος κοπής θυμίζει χειρουργείο. Κατάλαβες; Αυτή δεν είναι αγορά. Είναι για κείνους που αρκούνται στα εύκολα. Φεύγουν κι αυτοί με τα ψώνια τους, δε λέω. Μα λίγο σκεφτικοί, που δεν είδαν το αίμα στην ποδιά του. Και λίγο κορόιδα, που τρώνε από το κατεψυγμένο

στα δάχτυλα της παλάμης

Για να κερδίσει την υγεία του πρέπει να πάρει προσοχή. Πήγαινε λοιπόν στα καφενεία. Θέλω την προσοχή σας έλεγε. Και αφηγούνταν ιστορίες που είχε μέσα στο κεφάλι. Όμως οι αφηγήσεις δεν ήταν πάντα ευχάριστες. Τότε οι άλλοι έπαιρναν πίσω την προσοχή τους. Κι αυτός έμενε μόνος του, δίχως το φάρμακο που ζητούσε.

Κάποτε μπορεί να πετάγονταν ορισμένοι για να ειπούν. Πες μας κάτι πιο ευχάριστο. Είμαστε κουρασμένοι από τη δουλειά. Δε μπορούμε ν' ακούσουμε τα όσα λες.

Αυτό που ζητούσαν ήταν αδύνατον. Αφού για να γίνει καλά, χρειάζεται ν' αφηγηθεί εκείνα που αληθινά υπάρχουν μέσα του. Και μέσα του, δεν έχει πράγματα ευχάριστα για να τους πει. Παρά μόνο ελάχιστες φορές, μετρημένες στα δάχτυλα της παλάμης.

το μαύρο γλυκό

Όταν έγινε το κακό, φυτέψαμε μια καρυδιά. Εκείνο μεγάλωσε μαζί της. Πέρασε καιρός. Βγήκαμε στο δρόμο για να σε δούμε που έρχεσαι. Δε θα πάρουμε καφέ. Ούτε δροσερή λεμονάδα. Όχι καλέ μου που γύρισες. Άμα δε κάτσουμε όπως παλιά στον ίσκιο της, δε θα χαρούμε την αντάμωση. Μα εσύ, προτιμάς τη βεράντα και θέλεις βύσσινο. Για να σου γνέψουν τα παλιά καθώς είπες. Και να ζυγώσεις τα νιάτα σου. Εδώ που κάθεται δε βλέπεις τίποτα. Δεν είναι στη βεράντα τα νιάτα σου. Θα σε ξυπνήσει μέσα στον ύπνο σου ιδρωμένο, το γλυκό που λαχτάρησες. Άσε τις έγνοιες τώρα. Έλα να χαρούμε τον ίσκιο της. Έχει τα χρόνια και τη χάρη σου.

Κοίτα πόσο μεγάλωσε! Τα σκέπασε όλα.

επιγραφή

Πως μιλούν οι νεκροί; Με δίχως φωνή και σώμα; Και είναι τόσο ισχυρός ο λόγος τους. Που κάμει τα δάκρυα να τρέξουν.

Πως γίνεται μια ξέχωρη γωνιά του νου, ένα κομμάτι μνήμης, να προκαλεί ξεσπάσματα, λυγμούς και αναφιλητά;

Όλα γίνονται. Αρκεί να το θελήσει κάποιος. Να γράψει πάνω στην ταφόπλακα της κάθε μέρας του, ενθάδε κείται ο τρόπος, που ανασταίνει τις σκιές. Για να το βλέπει, να ζει και να σκιάζεται από χαρά.

φυσιολάτρης αυτόχειρας

Τα λάθη μου έφεραν μεγάλα χρέη. Και με οδήγησαν σε αποφάσεις θλιβερές. Εδώ που έφτασα, στο χείλος του γκρεμού κι ενώ κοντοστέκομαι, αγαπημένες μυρουδιές, τρυπώνουν βασανιστικά στα ρουθούνια μου. Καθώς οσφραίνομαι το γιασεμί και τον ασύγκριτο λεμονανθό, έρχεται σα χαριστική βολή, μια τελευταία σκέψη.

Η φύση, καθόλου δε μου παραστέκεται. Σ' αυτή τη δύσκολη στιγμή της ζωής μου. Που την αγάπησα με τόσο πάθος. Που θαύμασα το κάλος και τη δύναμή της, κίολας από τα νιάτα μου.

Άκαρδη, παγερή μητέρα, σκορπάει στον άνεμο τα λεπτά της αρώματα και την αδιαφορία της.

αμετανόητοι

Είχε τέσσερις ρόδες ήταν το αυτοκίνητο. Μεγάλο τιμόνι λευκό, παράθυρα. Περνούσαμε καλά στο μεγάλο εκεί μέσα του. Βόλτες βόλτες βόλτες, μια πεντάρα βενζίνη. Στο χώμα και την ασφαλτο. Η καρδιά μας το έλεγε. Ολόγυρα ο κάμπος πράσινο καφέ. Καθόσουν μπροστά ήσουν όμορφη να! Μαργαρίτες έλεγε. Εγώ καθόμουν πίσω. Να μια κυρία, σκαλίζει τον κήπο της. Χαιρέτησέ την! Κι αυτός που οδηγούσε, δεν είναι πια κοντά μας. Βόλτες βόλτες βόλτες πολλές που κάναμε.

Θυμάμαι κάποτε στο καφενείο, κατέβηκες για παγωτό και μια πορτοκαλάδα. Εκείνος κάθονταν εκεί και είπε, που πάτε βρε παιδιά; Πάρτε με κι εμένα. Γελάσαμε. Έτσι γλυκά που το ζήτησε. Ήταν ωραία τότε.

ένα κλαράκι γιασεμί

Της άρεσε να διαβάζει μικρές ιστορίες αγάπης. Να μου στέλνεις μικρές ιστορίες αγάπης έλεγε. Ούτε μικρές ούτε μεγάλες είχα για να στείλω. Το αίμα που τρέχει δε σου λείει τίποτα; Ρωτούσα μήπως καταφέρω, να την ευχαριστήσω με άλλο τρόπο. Ευκολίες του ασυνείδητου έλεγε, τίποτα καλύτερο δεν έχεις; Έχω εικόνες με ανοικτούς κροτάφους . Και παιδικά χαμόγελα που ξεραθήκαν, πάνω σε προφυλακτήρες από νίκελ. Όργανα λοβοτομής και σκουριασμένους παγοκόφτες. Ηχογραφήσεις από σπάνιους ρόγχους. Ένα δυσεύρετο μαντίλι που η αφή του, φέρνει στο νου την αποσύνθεση. Δικαιολογίες του μυαλού και της ψυχής, μου έλεγε. Πότε θα καταλάβεις επιτέλους;

Φόρεσα τα καλά μου. Έκοψα ένα κλαράκι γιασεμί από τον κήπο. Πήγα και την αγάπησα για πάντα. Μέσα στον τάφο της.

πάγος

Το βλέμμα του είναι προσιτό. Όλοι μπορούν και τον αντικρίζουν. Και του αρέσουν αυτές οι καθημερινές ιστορίες. Που συμβαίνουν δίχως να το περιμένει. Εκεί που αγοράζει την εφημερίδα. Εκεί που γνέφει στο λεωφορείο να σταματήσει. Κολακεύεται άμα δει κόσμο να πλησιάζει με άνεση. Το δίνει πίσω ευγενικά. Αφήνει μια ιδέα ευχάριστης έκπληξης να φανεί. Γέρνει ένα τόσο δα το κεφάλι του. Σα να λέει ευχαριστώ, για το ζεστό βλέμμα και τη θερμή ανταπόκριση μα ως εκεί. Πιο πέρα του είναι πολύ δύσκολο. Θα χρειαστεί να ξεκολλήσει τα σφιγμένα χείλη του. Αλίμονο! Αυτό δεν είναι σωστό. Ο κόσμος δε θα καταλάβει πως χαμογελάει. Θα δώσει όλη του την προσοχή στον πάγο. Τον άσπρο πάγο γύρω από τους κυνόδοντες.

τρωκτικό 2

Τελικά ποιος είναι; Που έρχεται όταν κοιμάσαι. Να γείρει το φρικτό κεφάλι πάνω σου. Κι έχει δυο τρύπες κάτω από τα μάτια. Και βλέπεις το ασπράδι του κάθε βολβού. Έτσι που σε κοιτάζει επίμονα. Και τρομάζεις.

Εκείνος ανοίγει το στόμα. Αίμα καυτό. Στάλα τη στάλα τρέχει στα σεντόνια σου. Κάμει να ειπεί μια κουβέντα, κάμεις να τον ακούσεις μα δε προφταίνεις. Μονάχα παίρνεις την κίτρινη άχνα του και εισπνέεις.

κακιά βόλτα

Όταν βαδίζω, θέλω συνεχώς να καρφώνω τη γλώσσα μου στον ουρανίσκο.

Μια λεπτή σιλουέτα πέρασε το δρόμο δίχως θόρυβο.

Και πέφτω πάνω σου μέσα στη νύχτα. Κι εσύ χαμογελάς αιμόφυρτος.

- Εκείνος άρπαξε το πορτοφόλι μου!
- Δες τονα που τρέχει! Φωνάζεις.
- Πάει το μεροκάματο λες.
- Χαλάλι του.
- Αφού δε με σκότωσε είναι καλός.

Η άσφαλτος γυαλίζει μέσα στο κεφάλι σου. Τα μάτια σου γεμίσανε τρόμο. Κι από το στόμα σου βγαίνει καπνός.

ο άγγελος

Δε πρόλαβε να δει πολλά. Λες ότι γεύτηκε χαρά όμως εκείνος λέει όχι. Η μάνα του; Σα το μικρό παιδί. Κάμε πως αγριεύεις και σκύβει το κεφάλι ντροπιασμένη. Κοίτα με πες, εκείνη θα στραβώσει το λαιμό και θα σε δει καλά καλά. Λίγο που θα κοιτάξει και θα πιάσει κουβέντα. "Έλα για να σου πω. Στο αυτί σου μέσα. Μη φοβάσαι." Και θα σου κάμει έτσι το δάχτυλο. "Για να μάθεις. Και να μη λες ότι κρύβω. Έλα κοντά."

Με βρεμένα τα μάτια της και τη φωνή να τρέμει, έβγαλε από το μουγκό της ψίθυρο και είπε: "Αγγελοκρούεται ο γιός μου. Πήγε και γύρισε και ξαναπήγε. Δε βρίσκει τόπο για να ξαποστάσει. Κοίτα! Φυσάει τα ρουθούνια του στον ύπνο. Να φύγει θέλει μα δε ξέρει πως."

Κατέβηκε από τη σκάλα σάμπως μια σκιά. Στα χέρια της κρατούσε κάποιο εργαλείο που δε γνωρίζω τη χρήση του. Μ' αυτό να πας και να κάμεις προκοπή μου είπε. Το πήρα και μέχρι τα σήμερα σπάω την κεφαλή μου τσάμπα και βερεσέ. Μήτε προκοπή μήτε τίποτα.

Κάποτε πέφτω στο κρεβάτι άρρωστος. Να σου γαμήσω τη θερμοφόρα που τρύπησε λέω. Οργή που δεν έκαμα χρήματα και περιμένω. Έσκαψε έσκαψε το χώμα βαθιά. Τι θες και σκάβεις; Δεν είναι γη που να σηκώνει την αξίνα σου εδώ. Φύγε του είπα. Να πας να βρεις τους δικούς σου. Αντίπερα. Πουτάνα θερμοφόρα και κρύο.

Σηκώθηκε μάζεψε τα ρούχα του πήγε.

Που είμαι όρθιος τώρα, δίχως εκείνο και τ' άλλο να ταλανίζουνε τη σκέψη μου, το χαίρομαι. Έκαμα καλά που τον έδιωξα. Μπελάς και βάσανο το κορμί του. Να το έχω στη δούλεψή μου δίχως να το χρειάζομαι; Κακιά η ώρα που δέχτηκα και είπα το ναι. Μαγάρισε το σπίτι μου. Σάπιο αχόρταγο κουφάρι. Στο διάολο να πάει.

Έπειτα έφαγα σουπιές με ρύζι. Ήταν ωραίο το φαγητό μου. Μέχρι που το σκοτάδι έπεσε για τα καλά. Σκέπασε το κεφάλι μου σα τη ζεστή κουβέρτα.

Ο άγγελος με βρήκε το πρωί. Ήμωνα νοικοκυρεμένος κι έτοιμος.

επισκέψεις

Ο ύπνος του είναι καλός και ήσυχος. Τρομάζει λίγο τα χαράματα. Σαν τύχει και περάσει από το παράθυρο ο Σατανάς. Τότε, σκεπάζεται ολόκληρος με τις κουβέρτες. Βυθίζεται ξανά στον ίδιο, καλό, ήσυχο ύπνο.

Το πρωί θα ξυπνήσει χαρούμενος. Θα κάμει τα γνωστά. Καφέ, στημένο πορτοκάλι. Μαρμελάδα και βούτυρο στη φρυγανιά. Καθαριότητα ενδυμασία, έτοιμος. Θα πάει στη δουλειά του. Εργάζεται σκληρά. Όπως οι περισσότεροι. Επιστρέφει στο σπίτι. Θα περάσει την ώρα του με συγγενείς, με φίλους. Καλαμπούρι τηλεόραση δείπνο. Ίσως και μια καλή λογοτεχνία, λίγο πριν πέσει κουρασμένος στο κρεβάτι.

Κοντολογίς, περνά το βιός του, δίχως μεγάλη ταραχή και θόρυβο. Μικρή εξαίρεση, αυτές οι αραιά και που επισκέψεις, τα χαράματα. Μα δεν ανησυχεί. Καθότι λέει πως δεν είν' το ίδιο.

Άλλο να μπει στο σπίτι σου ο Σατανάς κι άλλο να σου περάσει από το παράθυρο.

λαβίδα

Η ζωή στην Ισπανία είναι όμορφη. Ο κόσμος χαμογελαστός φιλόξενος. Παιδιά που τρέχουν και φωνάζουν ξέγνοιαστα. Ο ταχυδρόμος καβάλα στο ποδήλατο με τις επιστολές στη δερμάτινη σάκα τροχοφόρα με ανοιχτά παράθυρα εύθυμες μουσικές και οδηγοί με παχιά καλοχτενισμένα μουστάκια ο εφημέριος μαζί με το ράσο του χαιρετά τους καλούς ενορίτες μια όμορφη κοπέλα φούστα κλαρωτή καλοσιδερωμένη μια όμορφη κοπέλα στο δρόμο.

Σε αντίθεση με τους άλλους συναδέλφους, οι περισσότεροι άξεστοι ποδοσφαιρόφιλοι κοιλαράδες δίχως καμιά κομψότητα στις κινήσεις, αυτός ο ορθοπεδικός, είχε μια δική του αντίληψη, ψυχαναλυτικής φύσης θα έλεγα, για τον ασθενή και το χειρουργείο. Δεν άφηνε τίποτα να περάσει από τα χέρια του, δίχως να κάμει απανωτούς ελεύθερους συνειρμούς.

Η προϊσταμένη κάποτε, μεταξύ σοβαρού και αστείου, είπε πως ο έρωτας τον έχει βαρέσει κατακέφαλα.

επιστροφή

Αυτό το λουλουδάκι είναι πολύ κίτρινο. Θα το κόψω. Από τη ρίζα. Να πάρω και το μίσχο. Που έχει πάνω του δυο φυλλαράκια λεπτά. Ωραία και πράσινα στην αφή. Η γης αυτή δε το χρειάζεται . Είναι γεμάτη χρώματα και άνθη. Η γης αυτή δε θα μιλήσει. Που θα με δει να κλέβω από τα δικά της.

Αυτός ο άνθρωπος είναι πολύ κακός. Θα με κόψει. Από τη ρίζα. Θα πάρει και το μίσχο. Που έχει πάνω του δυο φυλλαράκια λεπτά. Ωραία και πράσινα στην αφή. Η γης που φύτρωσα δε με χρειάζεται. Είναι γεμάτη χρώματα και άνθη. Η γης που φύτρωσα δε θα μιλήσει. Θα βλέπει τον ξεριζωμό και θα σωπαίνει.

μασαχουσέτη

Θα πάω στην Μασαχουσέτη. Θα γίνω μέγας και τρανός. Εκεί ο κόσμος δε γνωρίζει. Εκεί, μian αρχή καλύτερη θα μπορέσω να κάμω. Μian ομορφότερη ζωή να δοκιμάσω.

Μαργαρίτες θα γεμίσει το σπίτι μου, έξω και μέσα. Το πρωί σαν ξυπνώ θα στύβω πορτοκάλι. Θ' αλείφω φρέσκο βούτυρο στη φρυγανιά μου. Μια ζωή δίχως έγνοιες και στερήσεις κι όλα τα υπόλοιπα της τωρινής κακόγουστης ζωής μου.

ο κύριος Δ.

Ο κύριος Δ ήταν πολύ γέρος. Θα έχει σίγουρα κι αυτός την ιστορία του. Όμως εδώ που ήρθε, κανείς δε τη γνωρίζει. Έφτασε μόνος του ένα γλυκό απόγευμα του φθινοπώρου, για να νοικιάσει το επιπλωμένο στο ισόγειο. Φαινόταν καλός και ήσυχος. Δε βαστούνε τα πόδια μου, έλεγε. Νωρίς το πρωί, έκανε λίγο θόρυβο για να φτιάξει το τσάι του κι αυτό ειν' όλο. Περνούσε την ημέρα καθισμένος μπροστά στο παράθυρο. Άνοιγε την ίδια παλιά εφημερίδα και διάβαζε τις παραστάσεις. Είμαι πολύ θεατρόφιλος εγώ, έλεγε. Είδα τον Άμλετ εικοσιοκτώ φορές στη ζωή μου! Δεν είναι και λίγες! Τότε, ένα μικρό, κουρασμένο χαμόγελο, πάλευε για να βγει από τα χείλη του. Φορές τα κατάφερνε.

Το παραθύρι του έβλεπε στο δρόμο και ήταν συνήθως μισάνοιχτο. Τραβούσε καλά την κουρτίνα, για να μπορεί να έχει επαφή με τους περαστικούς. Κάμποσοι ήταν αυτοί που ήθελαν μια πληροφορία. Εκείνος με χαρά τους εξυπηρετούσε. Από εδώ θα πας. Έδειχνε με τον αντίχειρα. Άφηνε κάπως να φανεί το ρολόι του και το χρυσό δαχτυλίδι. Και στο μπακάλικο θα κάμεις δεξιά. Δεν είναι δύσκολο. Θα το βρεις. Ευχαριστώ κύριε, έλεγε ο περαστικός. Εγώ, εγώ ευχαριστώ, έλεγε ο κύριος Δ.

Ήταν περήφανος άνθρωπος. Αντίθετα με άλλους της ηλικίας του δε μιλούσε πολύ για το παρελθόν. Κι όταν το έκανε, έβλεπες που δε στόλιζε τις καταστάσεις. Του άρεσε να περιγράφει τα πράγματα με ακρίβεια. Έτσι όπως τα είχε ζήσει ο ίδιος. Επίσης του άρεσε να δείχνει έτοιμος για το μεγάλο ταξίδι. Τα πρωινά που κουβεντιάζαμε, όταν ρωτούσα τι κάνει, μου έδινε συνεχώς την ίδια απάντηση. Τι κάνω; Εδώ! Περιμένω το χάρο! Να έρθει να με πάρει να τελειώνουμε! Με τον καιρό πίστεψα πως το εννοούσε. Κάπου τον θαύμαζα κιόλας. Για τη δύναμη του χαρακτήρα του. Είχε κι αυτό το ύφος που σε πείθει.

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ αρρώστησε. Μου ζήτησε να του πάρω φάρμακα. Για πρώτη φορά, είδα μια μεγάλη αγωνία στο πρόσωπό του. Φαινόταν πως δεν ήξερε άμα θα ξημερώσει για κείνον η επόμενη μέρα. Και είχε δίκιο. Ποτέ δε ξημέρωσε. Οι

τελευταίες του κουβέντες επί γης ήταν αυτές. Τρέξε! Θα το προλάβεις! Το φαρμακείο διανυκτερεύει! Το γράφει στην εφημερίδα! Τρέξε! Αποφάσισα να μη βιαστώ. Είπα πως ο γέρος υπερβάλλει. Τον άφησα στην τύχη του και πήγα για ύπνο.

Ο θάνατος του κυρίου Δ δημιούργησε λογής προβλήματα. Δεν είχε ούτε φίλους ούτε συγγενείς για να τον θάψουν. Μου ήταν δύσκολο να τον αφήσω στα χέρια της κοινωνικής μέριμνας. Θέλησα να επωμιστώ όλα τα έξοδα και τις διαδικασίες ταφής. Όμως ποτέ δεν τα κατάφερα. Αφού κι εγώ με τη σειρά μου, αν και καθ' όλα νέος, πέθανα από καρδιακή ανεπάρκεια λίγες ώρες αργότερα. Τώρα που γράφω αυτή την ιστορία, βρίσκομαι βουτηγμένος μέχρι το λαιμό μέσα σ' ένα καυτό καζάνι της κόλασης και υποφέρω.

Ο κύριος Δ, γείτονας ακόμη κι εδώ, από το διπλανό καζάνι, έμοιαζε ικανοποιημένος με τις εξελίξεις. Τώρα, και για τους αιώνες των αιώνων, με αντικρίζει με το πιο ειρωνικό του βλέμμα. Δε μου είπες τελικά, διανυκτέρευε το φαρμακείο; Ρωτάει κάθε τόσο και μου κλείνει το μάτι. Κι εγώ για να τον εξοργίσω, του απαντώ πως ναι, διανυκτέρευε.

ο ντροπαλός προφήτης

Στον σύντροφο Στέργιο

Στην αρχή ο Στέργιος, δεν ήξερε το πώς μιλούν. Μα δε νοιαζόταν κιόλα. Μην είσαι ντροπαλός του έλεγαν. Θα μάθεις κι εσύ. Με το χρόνο σου. Και μη στεναχωριέσαι που δε ξέρεις. Έρχεται από μόνο του αυτό.

Εκείνος άνοιγε το στόμα του κι έβγαζε κάτι πολύχρωμες πεταλούδες. Να φτερουγίζουν . Να φυλάνε τις κουβέντες. Μέσα καλά κρυμμένες καλά συγυρισμένες. Τη μια πάνω στην άλλη. Πως βάζουμε τα ρούχα στη βαλίτσα μας, προτού κινήσουμε για ταξίδι; Έτσι το έκαναν. Με τάξη και με καλή την έγνοια.

Γι' αυτό σχεδόν όσοι τον άκουγαν ρωτούσαν. Μήπως έχει στο νου του κάποιο μέρος να πάει. Δε χαίρεσαι που είσαι δω; Του έλεγαν. Δε σε κρατά ο τόπος μας; Να κάτσεις και να βολευτείς. Εμείς τους αγαπάμε τους ξένους.

Και τι να ειπώ; Σκέφτονταν ο Στέργιος. Να μάθω να μιλώ; Να εξηγώ αυτά που μου συμβαίνουν; Για να σωπάσω καταπίνοντας τη σκέψη μου; Εδώ γεννήθηκα. Γιατί με λένε ξένο; Δε ντρέπομαι να ειπώ αυτά που έρχονται. Έρχονται από μόνα τους αυτά.

Khartoum

Ένα

Στο τραπέζι της κουζίνας. Όλοι μαζί με ανοιχτά βιβλία. Εγκυκλοπαίδειες και λεξικά. Ψάχνουμε για το Χαρτούμ. Η ζωή μας μπορεί ν' αλλάξει. Νομίζουμε πως είμαστε έτοιμοι. Η γειτονιά υποψιάζεται μα δε γνωρίζει. Περνούμε καλά με όλη αυτή την αναζήτηση. Οι μεγάλοι πίνουν καφέ τα παιδιά βυσσινάδα. Ακούω τα βήματα κάποιου σημαντικού επισκέπτη. Θα φέρει νέα για το ταξίδι μας. Ανεβαίνει τη σκάλα. Έρχεται.

Θα πάτε αλλού μας είπε. Είναι για καλύτερα. Είναι και πιο κοντά στο σπίτι. Τύχη βουνό μας είπε. Κάποιος δεν ήθελε τη θέση και θα την πάρετε. Το νέο ήταν καλό, μα δεν ήταν αυτό που ψάχναμε.

δύο

Είναι το τραπέζι της κουζίνας. Όλοι μαζί με ανοιχτά βιβλία. Λεξικά εγκυκλοπαίδειες άλλα. Να πάμε στο Χαρτούμ. Η ζωή μας μπορεί ν' αλλάξει. Ο ένας κοιτάζει τον άλλον, πως είναι λέει έτοιμος. Να πάει στο Χαρτούμ. Οι μεγάλοι πίνουν καφέ. Τα παιδιά βυσσινάδα. Οι γείτονες καλώς υποθέτουν. Μια νέα ζωή στο Χαρτούμ. Σημαντικός που φαντάζει μέσα μου. Αυτός ο επισκέπτης. Ανεβαίνει τη σκάλα κι έρχεται. Να μας μιλήσει - για το Χαρτούμ.

Θα πάτε αλλού μας είπε. Πιο κοντά πιο καλά και λιγότερο δύσκολα. Τύχη βουνό μας είπε. Στο διάολο το Χαρτούμ.

τρία

Εμείς, σαν είπαμε πως θέλουμε να πάμε, το ερευνήσαμε καλά. Ανοίξαμε λογής βιβλία. Μάθαμε πράγματα που συμβαίνουν εκεί. Τα φανταστήκαμε όλα. Όσο κανείς

μπορεί και φαντάζεται, αυτά που δε ξέρει. Η ζωή μας θ' αλλάξει το βλέπουμε. Συνήθειες καιρός η γλώσσα, πως λένε το αλάτι και τη ζάχαρη εκεί πέρα; Σιγά μη το ξέρουν οι γείτονες. Αυτός που έρχεται μπορεί να ξέρει. Μπορεί να μας πει περισσότερα. Και νάτος ήρθε.

Μια καλύτερη τύχη μας είπε, η τύχη σας έφερε. Σωστή ευκαιρία για όλους. Μη την αφήσετε να φύγει αρπάξτε τη! Δε χρειάζεται πια να πάτε στο Χαρούμ.

το Σούπερ Τίποτα

Ο Θεός. Αυτός που δημιούργησε τα πάντα. Κι ο άλλος. Η σκιά της σκιάς Του. Ο μεταδότης του ιού. Εικόνα και ομοίωση. Τα ίδια γούστα. Γεννήθηκα χρωμένος. Ανάμεσα στα πράγματά Του και στα πράγματά του. Τίποτα δε μου ανήκει. Το μυστικό μπέρδεμα. Αυτοί μεταξύ τους. Εγώ μεταξύ τους. Το σίγουρο χαρτί. Ο Ένας δημιούργησε τον άλλον. Και πάει λέγοντας. Ποιος είναι ποιος; Δεν έχει τέλος το μεγάλο κόλπο. Έτσι ώστε να μην βρεις ποτέ την άκρη. Να σκέφτεσαι και να προβάλουν δυο. Ένας που πιάνεται κι ένας που όχι.

Κάποτε δεν αντέχεις, θλίβεσαι. Υποθηκεύεις το κορμί σου και λες:

- Πάρε τη θλίψη μου και θα σου δώσω τα διπλά σε αφοσίωση. Θα τάξω τα παιδιά τη γυναίκα μου. Θα τάξω την περιουσία μου στην αφεντιά σου. Πάρε τη θλίψη μου. Θα φτιάξω γενιές ολόκληρες από ταγμένους οφειλέτες. Πρωτεύουσες και κράτη θα χρωστούν και θα σε λατρεύουν γι' αυτή σου την κίνηση. Πάρε τη θλίψη μου. Ο κόσμος όλος θα το μάθει, έτσι ακριβώς όπως το θες εσύ.

Στο τέλος αγναντεύεις τα χρόνια που πέρασαν. Είσαι ψηλά στο βουνό και το ξέρεις. Ο κόσμος από κάτω βασανίζεται. Ένα ευχάριστα ψυχρό αεράκι σε χαϊδεύει.

Ξύνεις το κεφάλι, τ'αρχίδια σου, με τη γλώσσα προσπαθείς να βγάλεις κάποιο ενοχλητικό ψίχουλο από το στόμα. Χόρτασες. Τι θες και καμαρώνεις στην άκρη του γκρεμού;

εμετός

Εμετός από χιλιάδες τρομαγμένες λέξεις. Στην πλειοψηφία τους προπαροξύτονες. Κατεβαίνουν ορμητικά. Από το βιολογικό μου βάθος. Γονατίζω και δέομαι στο παρελθόν. Παρά τη θέληση της θέλησής μου. Λέξεις που δεν αντέχουν τη σύγκρουση. Πνιγμένες από γαστρικά υγρά, αίμα και σάλιο. Γυρίζουν πίσω αχώνευτες. Ακατανόητες. Συμπαγείς. Λευκή σελίδα, λευκή λεκάνη, στομάχι ταλαιπωρημένο. Απορώ με τις αντοχές μου.

Το κακό που με βρήκε, αρνούμαι να το καταπιώ, αρνούμαι να το αποβάλω.

le Crime

Aussi le maître dit : « Si tu casses une petite branche d'une de ces plantes, toutes tes pensées seront tronquées. » L' Enfer, XIII 28-30

Τι κρίμα! Να μιλάς και να μη λες τίποτα! Ο κόσμος γύρισε ανάποδα. Με το παραμικρό ιδρώνει. Τώρα μπορεί και βλέπει πίσω από τους τοίχους. Πίσω από το κεφάλι του. Μπορεί και αφουγκράζεται. Το πονηρό αδηφάγο κουνούπι. Στο βάθος της νύχτας που καρφώνει το ράμφος του μέσα στην ψυχή. Για να ρουφήξει το καυτό της μάγμα. Όμως εκείνη, στεγνή και τζούφια, δεν έχει να του δώσει τίποτα. Δες την! Επικαλείται θεούς και πνεύματα που κάποτε παρείχαν μίαν ασφάλεια. Πως δείχνει ο χαρακτήρας μέσα στην ασήμαντη λάμψη του! Σχεδόν υπάρχει σχεδόν όχι. Είναι μια θλιβερή υπόθεση, τα νιάτα που διάλεξαν να πέσουν μέσα στη φωτιά. Ένας παρεξηγημένος θησαυρός. Τώρα, τρέξε για να σωθείς, από τα μικρά κενά διαστήματα. Τρέξε να μάθεις αυτό που γίνεται με την δική σου έγκριση. Πολλά να πεις και να κάνεις δεν έχεις. Πόσο λευκό μπορεί να είναι το ψέμα τελικά. Στο μπάνιο καθαρίζεις τους αρμούς με την παλιά σου οδοντόβουρτσα. Βάλε κι άλλη χλωρίνη(1). Δε φτάνει να μετράς τις μέρες. Δε φτάνει να τις διαγράφεις. Φώναξέ τους! Πες τους, Ω μέρες που περνάτε ανεπιστρεπτί, για που το βάλατε: Είμαι κι εγώ εδώ πες τους. Παράξενο που μοιάζει το βουνό μέσα στην παχιά ομίχλη! Θαρρείς ξεπροβάλουν σκιές αναποδογυρισμένων ανθρώπων.

Τι κρίμα! Να σωπαίνεις και να λες τόσα. Ο κόσμος γυρίζει στην παλιά του θέση. Όρθιος. Να κοιτάζει μακριά, με λευκό πάγο στα μάτια του, να περιμένει. Ο καθένας αποκτά χρόνο και διαρκώς χάνει το δρόμο του, μέσα στην άκομψη οχλοβοή και πια δεν επιστρέφει παρά νεκρός. Με τα πιο καλά του ρούχα. Εκεί που κοσμούσε το

άνθος, Μια γυάλινη χρωματιστή πεταλούδα, κούνησε ξάφνου τα φτερά της. Κανείς δε ξέρει για κανέναν τίποτα. Όλοι ζούμε ασφυκτικά μαζί. Πλάτη με πλάτη. Η ζωή μας γέμισε φωτογραφίες. Ξένο που μοιάζει το βουνό δίχως την παχιά ομίχλη γύρω του! Θαρρείς ξεπροβάλουν σκιές, όμως κάνεις λάθος. Ξεπροβάλει το μεγάλο τίποτα.

Τι κρίμα! Να έχεις νου και να μην έχεις λόγο. Οι λέξεις γύρισαν ανάποδα. Μέσα στη τζούφια ψυχή και μέσα στην ετοιμολογία τους, τώρα κανείς δε μπορεί να καταλάβει. Ο άνθρωπος γυρεύει κάποιο νόημα. Σεμνή και τιποτένια περιπλάνηση. Πόσο στοιχίζει άραγε το μερτικό που έχουν οι συνένοχοι; Και πια μονάδα μέτρησης ορίζει τη φύση του; Και τι απέγινε ο κοινός νους; Τρέχω για να σωθώ, τρέχω για να 'αντικρίσω τις πράξεις μου. Κι αυτό είν' όλο. Νομίζω πως κάνω πολλά όμως δε κάνω παρά το αυτονόητο, εκείνο που άμα δε το κάνεις χάνεσαι, μέσα στην άκομψη παράφορη οχλοβοή, αλλιώς πεθαίνεις. Φοράς τα πιο καλά σου ρούχα και γεια σου. Αυτό είν' όλο. Αναρριχίεμαι στο βουνό, με και χωρίς ομίχλη. Θαρρώ από την κορυφή του ξεπροβάλουν αναποδογυρισμένες λέξεις.

(1) Σκηνή από την ταινία «Ο Μηχανουργός» του Μπραντ Άντερσον (The Machinist)

μέσα στις πέτρες

Γεννήθηκαν μέσα στις πέτρες. Αυτό μονάχα ξέρω. Μέσα στο βαρύ χειμώνα ολόγυμνοι. Έτσι γεννιούνται οι αλήθειες. Κάτω από μαύρα ηλεκτροφόρα σύννεφα, έτοιμα να ξεσπάσουν. Έτσι γεννήθηκαν κι αυτοί.

Νομίζω πως εκείνη τη μέρα, έγινε μια σκληρή διαπραγμάτευση. Τα νεογνά παζάρεψαν τη μοίρα τους στον ουρανό. Στον ουρανό που απειλεί και σκεπάζει. Του υποσχέθηκαν υπακοή. Του είπαν πως θα εργασθούν για κείνον, δίχως να σηκώσουν κεφάλι. Ζήτησαν ως αντάλλαγμα, να τους αγγίζει έστω για λίγο, τα σκεβρωμένα τους κόκαλα, το παγωμένο τους δέρμα, με κάμποσες θερμές ηλιαχτίδες. Εκείνος χρόνια στο παζάρι, δέχτηκε. Τους έταξε ψωμί, νερό και πρόσκαιρες ανταμοιβές οίκτου. Έτσι ξεκίνησαν τη ζωή τους οι πρόγονοι. Έτσι παντρεύτηκαν μεταξύ τους και πέρασαν τον ταπεινό τους βίο. Μιλούσαν λίγο εργάζονταν πολύ. Αγώνας για τα βασικά, ήλιο με ήλιο.

Με τα χρόνια, αυτή η συμφωνημένη πορεία γινόταν όλο και πιο δυσβάσταχτη. Ο νους που όλα ζητά να τα χαρακτηρίσει, ξέβραζε από μέσα του ακατάληπτες λέξεις, κοφτερές σα λεπίδες και πάλευαν η μια να εξοντώσει την άλλη. Ανήμπορος να βγάλει νόημα, ο παππούς μου, έκανε μια συμβολική χειρονομία. Με το σουγιά τις χάραξε πάνω στο τραπέζι. Θα τις αφήσουμε εκεί για πάντα. Είπε στη γυναίκα του. Για να τις δουν αυτοί που έρχονται. Έκαμαν τέσσερα παιδιά. Δεν έζησαν ποτέ ευτυχισμένοι. Οι πράξεις τους στερέωσαν το μέλλον. Απέκτησαν μια γερή δόση αιωνιότητας.

Εσύ γυρεύεις την ευτυχία, όμως υπάρχουν πιο σπουδαία τραύματα. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες ο γάμος του Ηλία και της Τασούλας θα πραγματώσει το ανείπωτο. Συνεπώς, ένας μεγαλύτερος κύκλος, κάτι σαν οικογένεια, πήρε σάρκα, οστά και θέση. Οι μέρες πέρασαν γεμάτες οφειλή και χρέος. Αυτοθυσίες που ζητούν μερίδιο από τους καταχωνιασμένους πόθους

Οι ψυχές μας αντέχουν τα χειρότερα. Παίρνουμε λέξεις αιχμηρές, ακατάληπτες και τις μπήγουμε στην καρδιά μας βαθιά μέχρι να τρέξει ζεστό αίμα. Τέλος μετανοούμε. Ο ένας αγκαλιάζει τον άλλο. Αναφιλητά και θλίψη μας φέρνουν πίσω στα λογικά μας. Γονατιστοί επικαλούμαστε το έλεός Του. Έπειτα πάλι τα ίδια. Αυτά είναι τα λογικά μας. Αυτό είναι το έλεός Του.

Οι μέρες πέρασαν με το φόβο της εκτροπής. Γεμάτες μέριμνα γι' αυτό που πρέπει να συμβεί και γεμάτες ντροπή γι' αυτό που ήδη έχει.

Δεν είναι γραμμένο να γίνουν αυτά. Απλά μια προδιάθεση. Μια τιμωρημένη λέξη θέλησε να εκδικηθεί τις άλλες. Που τόσο εύκολα, τόσο ανεύθυνα ομολογούνται. Ο τόπος στερημένος από κλίμακα, καταρρέει. Γίνεται αντιληπτός. Όλοι βυθίζονται μέσα του.

Μια στυγερή απόφαση. Έρθε για να σφραγίσει τις άλλες. Να κλείσει μέσα της τυχόν παρενέργειες. Ένας θαμπός καθρέφτης. Ένα σπιρτόκουτο με λογής έντομα φυλακισμένα. Μια παιδική ευχή απελπισίας. Το κουτί να παραμείνει κλειστό.

Μια γενναία απόφαση με στυγερές συνέπειες. Έρθε για να ξεκαθαρίσει τα πράγματα. Οι παρενέργειες να εξετασθούν λεπτομερώς. Κάτι σαν μια σπουδή της πληγής. Μέσα στο κουτί δεν υπάρχουν έντομα. Μονάχα μια παλιά, σκληρή διαπραγμάτευση, φτερούγισε ως την καυτή λάμπα. Κι έκατσε εκεί. Στο κέντρο του παιδικού δωματίου. Μέχρι σήμερα.

Είμαι μια ξένη πράξη. Έτσι έμαθα πως το πρόβατο στο βυρσοδεψείο πηγαίνει άδειο και ήδη νεκρό. Πως η σφαγή του προηγείται. Το κρέας του έχει κοπεί και πουληθεί ημέρες πριν. Έτσι κατάλαβα πως ο άνθρωπος αφότου βυθιστεί στην απερισκεψία, συνεχώς παρομοιάζει τον εαυτό του με πρόβατο.

Και τώρα,

Ανάμεσα στων πόλεων τα ήθη που συγκρούονται, βρίσκομαι για ν' αντέξω τη μοίρα μου. Γιατί άλλος τόπος, πιο ξένος δεν υπάρχει, απ' αυτόν που ο άνθρωπος, μπορεί κι αντέχει τη μοίρα του. Πιο ξένος και πιο τραγικός.

Εδώ, αυτόχθων και ξενόφερτος, πονούν στην ίδια γλώσσα. Εδώ όσοι πιστεύουν στο ταξίδι, βλέπουν με πίκρα πως η νοσταλγία, είναι το φθινό τους τέχνασμα. Εδώ ο γύρος του κόσμου, δεν είναι μακρύτερα, από τον καφενέ της γειτονιάς.

Εδώ, είναι ο τόπος που τολμώ την προσέγγιση. Εδώ, μου επιτρέπει να ζητήσω περισσότερα. Όμως το χρέος αυτομάτως αυξάνεται. Οι τόκοι πολλαπλασιάζονται. Η οφειλή από δυσβάσταχτη γίνεται μαύρος άγγελος προστάτης και με τυλίγει με τα σκοτεινά παχιά φτερά του. Εδώ, ως ξένη πράξη λέω, που έφταιξα? Λέω, με τέτοια κληρονομιά, καλύτερα να προβώ στην αποποίηση. Μα πως? Λέξεις ακατάληπτες βουίζουν μέσα μου. Έτοιμες να μου πάρουν το κεφάλι. Έδωσες μια γερή υπόσχεση, μου λένε. Πολύ πριν γεννηθείς, το ξέρεις. γεννήθηκες μέσα στις πέτρες. Εκείνος δέχτηκε να σε προστατέψει.

- Που πας;
- Τι κάνεις;

Ανάμεσα στων πόλεων τα ήθη που συγκρούονται, κρύβω τους πιο μεγάλους φόβους. Τις πιο σκληρές διαπραγματεύσεις. Με μόνο κέρδος την ιδέα πως αντιστέκομαι. Με μόνιμη απειλή, την αδυσώπητη τοκογλυφία Του.

Αρνούμαι πεισματικά ν' ανοίξω το λεξικό.

Ειδάλλως θα με τιμωρήσει αυστηρά. Για πάντα εξόριστο θα μ' έχει, σ' αυτήν εδώ τη διφορούμενη πατρίδα. Γιατί άλλος τόπος, πιο διφορούμενος, μα και πιο ξένος δεν υπάρχει, από τον τόπο που γεννήθηκα.

this Mortal Coil

Είδα το θάνατό μου. Σου λέω, είδα το θάνατό μου και χάρηκα. Επιτέλους είπα, ακόμα κι εγώ μπορώ να πεθάνω. Ναι! Τόσος αγώνας για το αυτονόητο.

Ετούτο το θνητό σαρκίο, που μεταβάλλεται σε σκόνη και το καταβροχθίζουν τα σκουλήκια, πρέπει κανείς να καταλάβει πως είναι θνητό, πως μεταβάλλεται σε σκόνη και το καταβροχθίζουν τα σκουλήκια.

Τι κι αν το λένε οι σοφοί του κόσμου; Άμα δε σκάψεις ο ίδιος τον τάφο σου, θα φύγεις όπως ο αφηρημένος πρίγκιπας, μέσα στις αδυσώπητες δικαιολογίες. Έμαθα πως υπάρχει τέλος και είπα ναι, τώρα κι εγώ υπάρχω.

Και παρατάχθηκαν μπροστά μου, όλες οι ανεκπλήρωτες επιθυμίες. Όλοι οι καταχωνιασμένοι πόθοι. Και μου είπαν:

-Τόσο καιρό μας κοροϊδεύεις. Πότε θα βάλεις τα καλά σου και θα'ρθεις να μας πεις την αλήθεια;

νερό

Νερό που τρέχεις Και το φως Γυρίζει να θαυμάσει τη λάμψη του Πάθος ακλόνητο
Στραμμένο κατά γης Ποτίζεις τη ψυχή και το χώμα. Νερό που σκάβεις το κορμί Για
να φυτέψεις μικρές Ανείπτωτες ελπίδες Χάραξε μια γραμμή και στο δικό μου Με την
παλάμη σου.

Νερό στην άκρη του γκρεμού Έτοιμο να σμιλέψεις τα βράχια Στέργεις την ξέφρενη
σιωπή Που βγάζουν οι σταγόνες σου καθώς πέφτουν. Στέργεις την ακαθόριστη
πορεία τους Όποια κι αν είναι Στέρξε τον άνθρωπο που παρασέρνεις Όταν γίνεσαι
χείμαρρος

Νερό που σβήνεις τη φωτιά Στου λογισμού το σκοτεινό λιβάδι Και θεραπεύεις με το
σώμα σου Το νου που φλέγεται. Κάλυψε με τις δροσερές σταγόνες σου Ρωγμές και
λάκκους Που αφήνουν οι πυρακτωμένες λέξεις πίσω τους. Απλώσου πάνω στο
μεγάλο έγκαυμα του λόγου Που τσουρουφλίζει την ψυχή και τα χείλη. Σβήσε τις
κόκκινες γραμμές Που χάραξε στο ασπράδι των ματιών Η αγωνία.

Νερό της λίμνης Ήσυχο και καθαρό Στα βάθη σου φιλοξενείς Τον πόνο Και την
ανθρώπινη απελπισία. Και στη λεπτή σου διάφανη μεμβράνη Λικνίζονται πεσμένα
φύλλα Άνθη και βλέμματα. Λικνίζονται μυριάδες ειπωμένες λέξεις Κι άλλες τόσες
ανείπτωτες. Έτοιμες να βουτήξουν μέσα σου Για πάντα.

το κουμπί της χαράς

Το χάλασα. Άλλον καλύτερο για να κρυφτώ δεν είχα τρόπο. Οι φίλοι γύρω να μην ενοχλούνται από τα δικά μου κι εγώ να μην έχω τέλος πάντων, με το παραμικρό να δίνω εξηγήσεις. Υπέρμετρη, ασύδοτη χρήση. Ήταν καλά τότε. Ο καθένας στη θέση του, ανυποψίαστος. Κι εγώ από τη δική μου με το δάχτυλο στο κουμπί.

Τώρα, φθηνά και πρόχειρα τεχνάσματα, πήραν τη θέση των παλιών, αξεπέραστων κόλπων της νιότης μου. Σπασμένες οδοντογλυφίδες, χαρτοπετσέτες διπλωμένες στα δυο στα τέσσερα στα οχτώ.

Όλοι με πήραν χαμπάρι.

Τι τα θες;

Υπέρμετρη, αλόγιστη χρήση. Πάτα και ξαναπάτα δίχως σταματημό, το χάλασα. Αυτό είν' όλο.

το κρεβάτι του πόνου

...Νομίζω πως ο Θεός με κοροϊδεύει. Εδώ που βρίσκομαι, γυρεύω συνεχώς τη δύναμη και τη βοήθειά του. Κάθε μέρα περισσότερο. Αντιλαμβάνομαι πως είμαι μόνος. Παίρνω τόσα φάρμακα! Ακούω τα βήματα του γιατρού στο διάδρομο. Θέλω να γίνω καλά. Από το βλέμμα του, καταλαβαίνω.

Τα μάτια μου καρφωθήκαν στο πάτωμα. Κοιτάζω αμήχανα, μία λευκή, τετράγωνη χαρτοπετσέτα. Πριν λίγο ήταν δίπλα μου στο κρεβάτι μαζί με τις άλλες. Κάμω σκέψεις που με θλίβουν βαθιά. Η ζωή μου, δεν έχει την αξία που της έδωσα. Ο κόσμος, είναι γεμάτος με ανθρώπους σαν κι εμένα. Εδώ και τρεις ημέρες, αρνούμαι πεισματικά να πεθάνω.

- Για καλή του τύχη, ο ασθενής δεν απεβίωσε. Συνεπώς αυτά, δεν είναι τα τελευταία του λόγια

Η συλλογή κειμένων του hdd345f με τίτλο
Ο τόπος τοΥ δΕν, εκδόθηκε ψηφιακά από
τον κατασκευαστή του στην Νέα Κηφισιά τον
Αύγουστο του 2021.